

¡ Deu te fase, pubilleta,
que no arribi l' hora may.

Sols deu anys qu' es mort son pare
y no sab de que menjar;
ell que era 'l mes rich del poble
lo mes pobre s' ha tornat:
Tan sols l' hostel li quedava,
y fins s' ha venut l' hostel.

Ja es negrós y plé d' arrugas
aquell rostre roig abans.
Los amichs ja no 'l coueixen
al pasarli pel costat;
quan ne parlan lo maldiuhén,
y avans l' alabavan tant!
Fins se sap fora del terme,
que pels pobles del voltant
no hi ha aplech ó no hi ha fira,
que 'l jovent no 'n diga mal.

L' ha aburrit la pubilleta....
Dihén que ell s' ha fet soldat.
! Qui t' ha vist hostel del Roure
y 't veu ara, Deu me val!

En una nit freda y trista,
poch á poch pel camí-ral,
la má dreta en lo gayato
y un sarronet sense pá,
un home ab la testa baixa
per l' angoixa no pels anys,
parantse sovint; camina:
no pot mes, s' ha d' asentar,

Guayta al entorn ; Verge santa,
quánts recorts tots al ptegat!
unas faixas que eren sevas,
y, entrant la vila, un casal....